

allerede er sagt ved dette Lovforslags Behandling i Aar og i Fjor — det, der er sagt i Fjor, er jo sikkert ærede Medlemmer i frisk Erindring —, skal jeg kun udtale, at jeg i alt væsentligt kan slutte mig til de Udtalelser, der faldt fra det ærede Medlem fra Færøerne (Fr. Petersen). Med disse faa Ord skal jeg paa Meningsstællers og egne Vegne anbefale Lovforslaget til velvillig Behandling og Fremme.

Lewinsky: Det foreliggende Forslag om Menighedsraad kan man dele i to Dele. Den ene Del er den, som man kan kalde den gamle, kendte Del af Forslaget, og den er jo i Overensstemmelse med det Forslag, vi havde til Behandling i Fjor i den Skikkelse, i hvilken det blev vedtaget ved tredje Behandling i Folketinget. Med Hensyn til denne Del af Forslaget skal jeg udtale, at vor Gruppe i Fjor, skønt dette Lovforslag ikke er i fuld Overensstemmelse med vort Syn paa Forholdet mellem Stat og Kirke, dog anerkendte at der var flere gode Ting deri, og at vi derfor vare villige til at yde vor Støtte og Medvirkning til at faa det gennemført. Under hele Sagens Behandling i Fjor stod vi loyalt paa det Standpunkt, vi da havde indtaget, og støttede Lovforslaget, saaledes som det kom op til os. Naar vi dog ikke ved Sagens endelige Behandling kom til at staa sammen med den højtærede Kultusminister, var Grunden ikke den, at vi svigtede Forslaget, men at den højtærede Kultusminister, om jeg saa maa sige, gled noget bort fra det oprindelige Forslag og over mod de Ønsker, som det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Holstein-Holsteinborg) nærede. Vi for vor Part kunde ikke følge den højtærede Minister paa den Vej, han var inde paa, men maatte fastholde Forslaget i den Skikkelse, hvori vi havde givet det vor Tilslutning. Nu er den højtærede Minister gaaet tilbage til det Standpunkt, hvorpaa han tidligere stod, og dersom Forslaget havde været indskrænket hertil, vilde vi i Aar som i Fjor ogsaa have tilsagt den højtærede Minister vor Tilslutning til Forslagets Gennemførelse. Men der er nu til Forslaget kommet 4 nye Paragraffer, og det forekommer mig, at disse 4 Paragraffer efter deres Indhold ligesom have en Tendens til at glide henimod det Standpunkt, som repræsenteres af det ærede 2det Medlem for 3die Kreds (Holstein-Holsteinborg), og at altsaa den højtærede Kultusminister her paa et andet Punkt føres henimod den ene Retning. Det vil derfor vistnok med disse 4 Paragraffer falde vanskeligt for os

at slaa Følgeskab med Ministeren. Selve Tanken i disse Bestemmelser, altsaa §§ 32, 33 o. s. v., om, at der gives Menigheden en vis Indflydelse paa at blive af med en Præst, selve det, at der kommer en saadan Bestemmelse ind i Menighedsraadsloven, finde vi naturligt og rimeligt; ja, man kan godt sige, at det er lige saa vigtig en Bestemmelse, at Menigheden kan faa Indflydelse paa at blive af med en Præst som paa at ansætte en Præst. Men det forekommer mig, at saaledes som Bestemmelsen her er formet, bliver det mere kun et Skin af en Ret, Menigheden i Grunden faar; ja, at det saa at sige bliver mindre, end hvad Menigheden allerede nu har. Thi medens Forholdet nu er det, at Menigheden direkte gennem en Adresse til Ministeren kan rette Klage over den Præst, den har, og paa den Maade søge at blive af med ham, flyttes denne Ret nu fra Menigheden over til et Flertal af Menighedsraadet; og medens det nu er Ministeren, der har Afgørelsen i sin Haand, forekommer det mig, at det her ved Forslagets Bestemmelse i § 33 ligesom bliver Biskoppen, der skubbes ind som den egentlig afgørende med Hensyn til, om der skal tages Hensyn til Menighedens Klage eller ikke. Men det, der forekommer mig at skulle være det afgørende i Forholdet mellem Menigheden og Præsten, kan dog ikke være, hvorvidt Biskoppen kan finde sig tilfreds med vedkommende Præst, men det bør absolut være Menigheden, der her har det afgørende Ord. Jeg kunde tænke mig, at den højtærede Kultusminister kunde have fundet et andet Forbillede for at give Menigheden Indflydelse paa at blive af med en Præst, der ikke tilfredsstillede den, nemlig den Bestemmelse, man har i Loven af 27. Maj 1908, om Folkeskolens Læreres og Lærerinders Lønninger. I dennes § 8 findes en Bestemmelse om, ad hvilke Veje en Kommunalbestyrelse kan blive af med en Lærer, som paa en eller anden Maade er kommen til at staa i et daarligt Forhold overfor vedkommende Skole; ad den Vej, der bestemmes i den paagældende Lov, lægges der i Virkeligheden en Myndighed i Kommunalbestyrelsens og Skolekommissionens Haand; der er det dem, der have det sidste afgørende Ord om, hvorvidt en Lærer kan forblive i sin Stilling eller ej. Hvis man her var gaaet en lignende Vej, hvis man havde lagt Sagen i Menighedens Haand og f. Eks. indsat en lignende Bestemmelse som den, der findes i Lovforslagets § 26 om Valg af Præster, saa at, naar en Præst ønskedes afskediget, eller naar